

העם

מה זה משוגע?

בארץ של אנשים שפויים בדעתם, המשוגע הוא בלתי-נומנלי. אולם בבית-משוגעים, היש איש השפוי הוא הבלתי-נומנלי. לפי אותו הכלל, בחיים ציבוריים מושחתים, האדם הישגון הוא מועמד טבעי לשגונו. השבוע התגשם כלל זה בצורה האכזרית ביותר.

כשקבע השופט הלוי בפסק-דינו כי יש ראל רודולף קסטנר מכר את נשמתו לשטן הנאצי, תחת הרושם הנורא של ההאשמה, יד נכפשו חתם הנורא של ההאשמה, אפילו אם מצפנו נקי. אותו חשש עלה לי בני תרים אישי-ציבור אחרים, שהורשעו במעשיהם הנוראים ביותר של שחיתות.

כל זה לא קרה. במקום זה התאבד השבוע דוב ב. שרייר (52), אחד העובדים הצנועים והישירים של מטה הבחירות של מפא"י, את חייו סופח כמומחה להדפסה.

חצי ל"ו כוזב רבבפת. שלושה ימים לפני מותו, בצאתו מפתח ביתו, הגיחה לי פתע מכונית ופגעה קשה בשרייר. עדיין ראה טוענים כי היתה זאת תקרית בלבד. אולם שרייר, גבר בשוני וקרה, חבוש משקפיים ובעל פנים המפיקים שט, ראה את העניין אחרת.

ימים ספורים לפני כן הופצו שמועות כי שרייר יוזמן להעיד בפרשת רבי-מועל אי לכסנדר ("שורה") פישמן, מנהל דפוס מיפא"י, שתור בינתיים בשלוה לעבודתו. אולם עצם השמועות כי הוא עלול להסתכל בפרשה מצהינה זו עירערו את שווי-משקלו הנפשי של שרייר. הוא שיכנע את עצמו וסיפר לכל ידידיו, כי התאונה לא היתה

תובע הימנעות מסריינגוב — כן! לכנסת — לא!

אלא נסיון התאבדות מצדו, וכי עומדים לפתוח נגדו חיק מעילה.

לשרירא לא היתה כל סיבה לחשוש — עברו שנים עד כמה שידוע, נקי. אולם שרייר, האיש ההגון, חולעת-הספרים המובהקת ועורך דברי הנסות לשעבר, היה איש מפורז. כאדם הגון, לא היה בעיניו הבדל בין איבוד קבלה על חצי לירה לבין מעילה של רבבות.

אריה נרדף. התאונה טישטשה לחלוטין את עשתונותיו. במצב זה, הפך חבר מפני הקצרה לשגעון-רדיפה. אמר הפחד: "לו שמע כי ברח אריה מן-החיות והמשטר רודפת אחריו, היה סבור כי הוא עצמי מן האריה הנרדף."

השבוע הגיע שרייר, הרווק הערירי, עם אחותו במונית מירושלים. ליד התחנה התל-אביבית ביקש מאחתו שתמתין לו רגע קט, עתה עצמו המדרגות עד לקומה הרביעית, הטיח בצדו החלל הנגימי של חסדי המדרגות ושאר מוטל מת.

סיכם נהגי-מונית את לקח מותו הסמלי של דוב שרייר: "אצלנו בארץ, רק משוגע הוא איש הגון!"

בחירות

מפלגת הפתק הלבן

קילוחיהם של העולים החדשים ישלחו לירושלים קרוב למחצית נציגי העם לארבע

* כפי שצוידר בחחנה העצורים במצרים.

בחירי העם

משאל

העולם הזה

זוהי הזדמנותך לבחור את נציגך — את האנשים הראויים לדעתך, להנהיג את המדינה בארבע השנים הקשות העומדות לפניך.

אין לך הזדמנות נוספת ליד הקלפי, בחיי הבחירות. מנגנונים אלמוניים של עסקנים, הרוקמים את קניוני-ההקמה בחורי הקלעים, קבעו את רשימות המועמדים של כל המפלגות. קניוניות של מפלגות יקבעו את הרכב הממשלה שתיבחר אחרי הבחירות. במישחק העכור הרגיל של קואליציות ואיפוזיציות לא יזכור איש את האדם הבוחר, כביכול, את צמרת המדינה — איתך.

אולם הכפוס של כל דמוקרטיה הוא שרצון העם יקבע את שמו של ראש הממשלה ושל האנשים הקובעים את גורלם של רבבות לחיים ולמוות, לפריחה או לניווט. כדי להעמיד רצון זה מול שלטון הקניוניות, ולתת לקוראי עתון זה אפשרות מעשית פשוטה לגדות את רצונם כאיפו ברור וחד-משמעי, ללא התערבות מפלגתית, נקבע השאלון הבא. כל אשר עדיך לעשות הוא להכניס את שמות נבחרך במקומות הנראים לך. עשה זאת בכתב-יד ברור או במכונת כתיבה.

גזור את השאלון במקום המסומן, ושלח אותו למערכת, מכלי לשים אותו במעטפה ומכלי להדביק שום בול. אם רצונך בכך, תוכל למלא את שמך וכתובתך, אולם אין זה הכרחי.

אתה יכול להכניס בו כל שם העולה על דעתך, מבלי להתחשב ברשימות שהוגשו על-ידי המפלגות. אתה יכול להכניס לשאלון נציגים של מפלגות שונות, ואישים בלתי-מפלגתיים הראויים, לדעתך, לאמון העם, אף שלא הסכימו להופיע במסגרת הקניוניות המפלגתיות.

אין צורך בבול

גזור, קפד לפי הקו האמצעי, חבר והבני לתיבת הדואר

משאל

בחירי העם

הממשלה שהייתי רוצה בה מורכבת כך:

- 1. ראש-הממשלה
2. שר-הבטחון
3. שר-החוק
4. שר-המסחר והתעשייה
5. שר-האוצר
6. שר-המשפטים
7. שר-התחבורה
8. שר-הבריאות
9. שר-הדאר
10. שר-הדתות
11. שר-הסעד
12. שר-המשטרה
13. שר-החינוך והתרבות
14. שר-הפיתוח
15. שר-הפנים
16. שר-העבודה

- 17. שר-החקלאות
אם לדעתך, מיתרים משרדים מסוימים, יש לבטלם, חקק את התואר ברשימה כמו כן אני מציע:
מפקח כללי של המשטרה
יועץ משפטי לממשלה
נציג ישראל באו"ם

את הפרטים הבאים אינך חייב למלא, אלא אם כן אתה רוצה בכך שם כתובת גיל מצב משפחתי אני מפלגתי בלתי מפלגתי בבחירות הקרובות לכנסת אצביע בעד (הקף בעיגול את השם הרצוי): חרות, צב, פרוגי, חיות דתית, אני—פאנאי, מפא"י, אה"ע, מפ"ם, מק"י

השנים הבאות. בעובדה זו הרהר גם יוחנן מסרי (37), בעצמו "חדש", שעלה לפני שש שנים במצרים והגיע למסקנה עגומה: אף אחד מנבחרי החדשים לא יהיה חדש. מסרי, שעברו הצינוי ויכה אותו בשמונה הידושי מעצר במלבי, והחיל עתה על שמתו ושלושת ילדיו לעורך היומון הצרפתי אקו די-ישראל, בו הוא עובד ככתב, הציג את רעיונו.

התקוה: בחירות חדשות. עורך הי עתון, יעקב רבין, אף הוא ממצרים, הסכים; אקו החל בפרסום סידרת מאמרים שהטיחו לפתרון אחד: כל חדש ישלשל פתק לבן לקלפי. כתב מסרי: "אנחנו נלך לקלפי, כי זהו תפקידנו של כל ארח. אנחנו גם נצביע. אך רשימתנו תהיה הפתק הלבן, בכך נפגין שאף אחת מן המפלגות הקיימות אינה ראויה לאמוננו. הפתק הלבן יהיה זה אשר נועד לשאת את שמות הנציגים האמיתיים שהיינו רוצים לראותם בבית הנבחרים."

שאל הכתב: "מדוע אפשר לשלוח את העולים החדשים לנגב ולספר, ולא לכנסת? האם רומנים, הונגרים, עיראקים ותימנים אינם יכולים לתרום להנהגת המדינה?" הסידרה עוררה הר רב בריכוזיו העולים, הביאה זרם אדיר של מכתבים למערכת. מקחה מסרי: "אם אחוז הפתקים הלבנים בקלפיות יהיה גבוה, יתכן כי הממשלה תחליט לערוך בחירות חדשות, בהן יעמדו האנשים שהעם רוצה בהם באמת ולא משר-תים נאמנים של מנגנונים מעובשים."

סיג לקואליציה: שתיקה

קואליציה: ברית בין שתי מפלגות, בידי כל אחת מהן נתנונת כה עמוק כשירי רענות, עד שנונת אין ביי כולתן לגנוב משלישי בנפרד.

היה זה בראשית אפריל. מועד-הבחירות התקרב, אולם לשום מפלגה לא היה ברור כיצד תוכל לנהל את מערכת-הבחירות. שיות קסטנר, חושי וארלוזורוב טרם נולדו, הקיצוב שבק חיים זה כבר, אקטיביזם-ספה היה טוס מויתוך לכל המפלגות. בפרט חסד רוקע לזיכות שתי המפלגות הגדולות, אשר שיפועה משך שנים בחלוקת קול רת-השנור לחסדיהן, ניהלו יחד את הי מדינה, לא יכלו להליט ניקוד של ממש. במצב זה היה ברור, כי קיימת סכנה שי מערכת-הבחירות תהפוך למה שנוהגים לי כנת בשם "השמצות", הווי אומר: גילוי משטר-המעילות, בו גונב כל איש לפי יכולתו, מניח לאחרים לגנוב לפי צרכיהם.

גילויים כאלה היו הנוכחים, כמוכן, לחרבי ספיות, מבהירים אחת ולתמיד, כי הקואליציה האמיתית בארץ, קואליציה-המועלים, עומדת מעל למפלגות. היה זה, עליכון, מחוכם מאוד, כאשר הגיעו מבחירי-מפא"י אריה ביי היר ומבחירי-צ"כ יצחק זיוראב להסכם, לי פיו אסורה כל "השמצה אישית". במילים אחרות: אסור להזכיר מעילות שמעלו רא שיהציבור, אסור לפרש בשמות, תאריכים, עובדות, פרט להאשמות כלליות, כגון סו לל-בונה, "ספסרים", "עוכרי-ישראל" וכי יוצא באלו שאינן נחשבות ל"השמצות" ב של חוסר-המוחשיות שבהן.

הרהיבים — צ"כ. ההסכם עמד להתפוצץ עם האשמת בחיר את הצ"כ בסיוע לסידרת הגילויים על חיפתה בהעלום הזה. אולם הס הגילות המוחלטת של הצ"כ מהגילויים, והימנעות כל המפלגות מלנגוע בפרשת-חיפה, הצילו ברגע האחרון את ההסכם.

אך דומה, כי במערכת הדור נמצאו אני שים שלא יכלו להשלים עם המצב שנוצר, אשר ערער, לדעתם, את שווי-משקלו בין מפא"י לצ"כ בשטח המעילות. אותם אני שים יראו, איפוא, במארה, ממתינים לית דמות שאונה לצאת במהלומה אנטי-צ"כית. ההזדמנות נתגלתה בדמות דו"ח מבקר המדינה על משרד-הבטחון, בו הוזכרה, בין פרשיות של שחיתות-ענק, גם פרשת שולחן ושני כסאות שנמכרו לפקיד גבוה שפרש הדור נאחו בקרנות-השולחן, גילה, כי הי פקיד הוא זיוראב בכבודו ובעצמו, אילץ את האחרון לפרסם בירור-דברים. אשר הו כי, ההאשמה אפסית אך לא נעזמה. אלא שזיוראב לא הסתפק בבירור-דברים זה, בפרסום שמו ראה הפרה גלויה של הי הסכם, צילצל מייד לבהיר, איים לגלות שמו של פקיד פורש אחר, המונכר באותו דו"ח, איש מפא"י, אשר קיבל ממשרד-הבטחון מכונית במחיר שמונה מאות ל"י, מכר אותה בארבעת אלפים.

המכונית — מפא"י. עם כל המגוחך